

Despre „Schuhu și prințesa zburătoare“ :

„...În sfârșit, Teatrul de păpuși din Berlin a realizat spectacolul Schuhu și prințesa zburătoare. Albrecht Dellling, directorul teatrului, a ales și consideră această piesă în repertoriul său drept un experiment. Factorul hotărâtor pentru reușita sa este regia Margaretei Niculescu — director și regizor al Teatrului „Tândărică“ din București —, care și-a cîștigat o faimă mondială prin montările ei incitante, dintre care am avut și noi prilejul să vedem aici Cele trei neveste ale lui Don Cristobal (după F. G. Lorca de V. Silvestru).“

„Neues Deutschland“, Berlin

nească vor înscrie în preocupările lor pe creatorii din teatrul de păpuși. Cel puțin

în măsura în care o fac cercetătorii străini ! Sufăr cînd nu găsesc numele unor remarcabile personalități menționate la bilanțul regiei, scenografiei, artei interpretative românești în teatrul de păpuși contemporan. Teatrul zilelor noastre — și nu numai teatrul de marionete — se afirmă tot mai mult ca o artă de expresie vizuală. Demersurile lui Meyerhold sau Eugenio Barba, Grotowski sau Chaikin — atît de diferite — au, toate, un numitor comun : tentativa de a ajuta comediantul să se domine, să dispună de corpul său, să-și depășească limitele, să se transforme într-un instrument creator de imagini, cu o forță patetică, emoțională și spirituală exemplară. Îndrăznesc să spun că demersurile lor se apropie astăzi mai mult ca oricînd de aspirațiile și realizările — unele — ale marionetiștilor.

Convorbire realizată de Irina COROIU

„O noapte furtunoasă“ la Teatrul „Petöfi“ din Veszprém*

...Din păcate, dramaturgia maghiară nu se poate mindri cu un comedio-graf ca Ion Luca Caragiale, care a zugrăvit cu o mină atît de inspirată, prin mijloacele farsei, viața citadină de la sfîrșitul secolului trecut, incit poate fi amintit astăzi alături de Molière, Gogol și Cehov. Poate că Noaptea furtunoasă nu face parte dintre cele mai reprezentative piese ale sale. Pentru un spectator superficial, ea ur putea părea o farsă a veșnicului „trîunghi conjugal“, dar nici aici, de-a lungul desfășurării acțiunii, autorul nu renunță la satira acidă, reușind să creeze un veritabil panopticum al figurilor comice, tipice, aparținînd clasei de mijloc, în curs de parventre, la sfîrșitul secolului trecut (...). Dramaturgul nu a încercat să-și investească eroii cu trăsături pozitive, intrigile, avariția, corupția, ipocrizia, infidelitatea conjugală fiind caracteristice societății molierestii, sau gogolene, în care trăiește și Caragiale.

Iată, acum Teatrul „Petöfi“ din Veszprém a invitat pe regizorul Dan Micu de la Teatrul „Nottara“ din București, pentru realizarea spectacolului cu această piesă, într-o nuanțată traducere semnată de Seprödi Kiss Attila și în excelenta scenografie a lui Dragoș Georgescu. Dan Micu (...) este cunoscut și peste hotarele țării sale, deși montarea de față este prima pe care

o realizează în străinătate. El este reprezentant și continuator al școlii regizorale românești, vestită în lumea întreagă ; alegerea teatrului se dovedește inspirată, cu atît mai mult cît arta dramaturgului excepțional, care este Caragiale, conjugată cu talentul regizorului, reușește să ducă la un spectacol dens, de atmosferă incandescentă, spre bucuria actorilor și, deopotrivă, a spectatorilor. Credem că secretul reușitei regizorale constă în faptul că nu face nici o concesie publicului, că nu apelează la mijloace comice ieftine, rezolvînd scenele, situațiile de comedie în culori grave ; comicul său nu este grotesc, spectacolul lăsînd un gust amar, ceea ce înseamnă adresă precisă ; cabotinismul și „cîrligele“ nu au ce căuta aici. Este un spectacol disciplinat, foarte nou ca modalitate de expresie, care se înalță la nivelul exigențelor contemporane, prin exploatarea profundă, dar dozată cu măsură, a tuturor posibilităților oferite de textul dramatic.

În acest mod de abordare a spectacolului, actorii își devin reciproc celenți parteneri — în primul rînd Högge Zsuzsanna, al cărui umor sănătos (...) se armonizează excelent cu concepția artistică a lui Dan Micu. Vajda Károly, David Kiss Ferenc și Jászai László se completează în mod fericit, în accente comice de bună calitate ; Saszhalmi József, Benedek Gyula și Bartal Zsuzsa se încadrează în stilul spectacolului urmărît de spectatori cu justificat interes.

Bulla Karoly
*) Din articolul apărut în revista „Film, Színház, Muzsika“, nr. 12, 1982.